

поменѣше ли му се за помощъ за черква, за училище, тамъ го нѣмаше: *не чува Бошку за бѣла*. Малко се радваше той на съгражданитѣ си, съ които, впрочемъ, се виждаше по Великденъ и по Колада, когато се прибереше въ града, а кога какъ видѣше селенинъ, радваше му се като на братъ, като на баща, „селенитѣ сж млѣчни овци, а гражданитѣ що? — пърчове“, говорѣше той. Селата като да бѣха негова мушия, негова обетованна страна, и само тамъ той показваше своята щедрость и благодарѣние, и защо не? всѣка селска кѣща бѣ за него богата гостоприемница: ястие, питие колкото щѣбнѣ, и малко ли е, когато Първанъ намѣсто петъ пари, подари черковния имъ дискозъ съ цѣло грошле? малко ли е, когато младата булка въ кѣщи му умие краката, цалуни ржката, а той ѝ спусне цѣло цванче? малко ли е, когато при непроводякъ Първанъ дари венчикитѣ кѣщни отъ мало до голѣмо по рубче, ирмиличе алтмѣшличе?*) Знаени си Първанъ работата: *нему се не свидѣше ейцето талѣ. отъ дѣто излизаше и кокошка и патка*. Но на гостоприемството на селенитѣ Първанъ се отплащаше пакъ съ особито гостоприемство у неговий домъ въ града. Неговитѣ врата бѣха отворени денѣ и ноцѣ, но само за селенитѣ. Лѣтѣ, кое имаше гости Първанъ, кое не, но зимѣ неговата кѣща поприлцваше на пчелна кошара въ която пчелитѣ по цѣли рояци влизаха съ напрѣгнати мишици отъ медовина, а на излизане — съ клѣпнали крила. Сжщо така и селенитѣ — Първановитѣ гости влизаха въ кѣщата му съ пълни кесии, а изли-

*) 5, 10, 30, етопанки.